

maksimal udskydelse i 2 år. Det er denne konkrete lov fra 1992. Men så kan det da ikke nytte noget, at man kommer og siger: Jamen vores principielle holdning er, at det skal være midlertidigt, og uanset om vi nu har stemt for, at det her kun måtte vare i 2 år, mener vi faktisk fortsat, at det skal være midlertidigt, og at vi fortsat skal kunne udskyde. Sådan leger man da ikke, må jeg sige til hr. Uffe Ellemann-Jensen. Jeg vil gerne have ét år, andre ville slet ikke have noget, og så blev det en 2-års-frist. Det var et kompromis, vi alle bøjede os for og stemte for i 1992. Og det er det, Venstre nu ønsker at løbe fra.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Den debat, vi har oplevet både her i dag og i forbindelse med førstebehandlingen og andenbehandlingen af dette lovforslag, afspejler problemernes omfang. Debatten viser også på godt og på ondt, at vi har at gøre med en sag, som mange har markante meninger om. Det gælder ikke bare her i Tinget, men det gælder selvsagt også i hele den danske befolkning.

Jeg kan godt forstå, at mange er bekymrede; nogle er måske også utrygge for Danmarks fremtid i en verden med flygtningestrømme, som hr. Uffe Ellemann-Jensen også var inde på det. Vi har jo trods alt et fælles ansvar for det, vi har bygget op, og dermed også meget at værne om.

Bekymringerne er bl.a. kommet til udtryk i debatten i avisernes læserbrevsspalter. Et af de synspunkter, man ofte møder, er jo: Hvordan skal vi have råd til at indsluse 18.000 bosniske flygtninge i det danske samfund? Burde vi ikke hellere koncentrere os om vore egne, koncentrere os om de ældre og de syge, som har behov for pleje og behandling?

Det aspekt er jeg glad for ikke har været fremhævet så kraftigt i dag. Jeg fornemmer, at vi trods alt her er nogenlunde enige om, at vi kan løse begge spørgsmål. Det er muligt at tage fat på, som vi har gjort det, en langsigtet løsning af de opgaver, vi står over for på flygtninge- og udlændingeområdet, uden at det skader velfærdssamfundet og de grupper, vi også skal støtte og beskytte i Danmark.

Med andre ord: Det er ikke et spørgsmål om enten-eller. Vi kan ikke stå af og lade være med at yde hjælp til mennesker, der er flygtet fra krig og konflikter, og som søger beskyttelse hos os. Vi skal naturligvis hjælpe, når vi er forpligtet hertil, men vi skal først og fremmest gøre det, fordi vi er humanistisk indstillet, et fredeligt og velstillet land og må være forpligtet til det.

Derfor ville jeg gerne her for min part slutte med en meget stor opfordring også til Venstre og De Konservative. Det ville være godt, når afstemningen i dag er overstået, at vi kunne samle vore kræfter om tre hovedlinjer i dansk udlændinge- og flygtningepolitik.

For det første at vi gør alt, hvad vi kan for både i europæisk politik og på anden måde at yde vort bidrag til at ændre forholdene i de pågældende lande, før de bliver til egentlige flygtningestrømme. Det ved jeg godt der ikke er den store uenighed om, men det er vigtigt at få understreget.

For det andet at vi også er enige om at sætte ind for at hjælpe flygtningene i nærområderne. Det har den danske regering lagt megen vægt på, som indenrigsministeren ofte har understreget det; det er en linje, der selvsagt skal fortsætte.

For det tredje at vi på trods af uenighed om enkeltheder kan manifestere, at vi er parat til at hjælpe de mennesker, som søger tilflugt og beskyttelse i Danmark, helst kombineret med et bredere europæisk samarbejde om den store opgave, men alligevel også i bredere enighed i Danmark.

Vi har i regeringen vurderet, at den måde, vi bedst kan hjælpe de bosniske krigsflygtninge på, er at give dem en ordentlig og anstændig tilværelse, mens de venter på, at den ulykkelige krig kan bringes til ophør.

Her kommer vi til det centrale: Sandheden er jo den, at mange af de bosniske krigsflygtninge ikke nærer noget højere ønske end at kunne få lov til at vende hjem til deres land igen. Den trods alt begrænsede lovgivning, vi vedtager om lidt, er jo ikke en lovgivning, der forhindrer nogen bosnisk flygtning i at vende tilbage til sit hjemland, så snart det overhovedet bliver muligt, og efter eget ønske. Der er intet i det, vi har vedtaget og vil vedtage, der hindrer nogen bosnisk flygtningefamilie i at vende hjem, når de overhovedet har mulighed for det. Der er derimod en lov, som sikrer, at de får bedre vilkår, mens de er i Danmark.

Derfor min appel også om til Venstre og De Konservative i debatten meget tydeligere at skelne mellem flygtninge og indvandrere. Der er forskel – det ved man jo godt både i Venstre og hos De Konservative – på, om vi taler om indvandrere og flygtninge, der for længst har fået asyl i Danmark, udlændinge i øvrigt og så flygtninge.

Det lovforslag, vi vedtager om lidt, betyder